

Sygn. VUa 17/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wnioskodawczyni A. B. od wyroku Sądu Rejonowego

w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 kwietnia 2014r. sygn. IV U 48/14

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 17/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Oddział w T. odmówił A. B. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 listopada 2013 roku do 4 lutego 2014 roku. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawczyni po przepracowaniu 30 dni nie nabyła prawa do zasiłku w trakcie ubezpieczenia chorobowego oraz nie udowodniła 10-letniego okresu obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego, a zatem nie przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego za wskazany wyżej okres.

Od powyższej decyzji wniosła odwołanie w dniu 3 lutego 2014 roku odwołanie A. B..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014 roku, wydanym w sprawie IV U 48/14, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. oddalił odwołanie.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowią następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

A. B. była zatrudniona od 8 października 2013 roku do 6 listopada 2013 roku w Urzędzie Miejskim w O. na stanowisku robotnika gospodarczego. Jest to okres 30 dni pozostawania w zatrudnieniu. Od dnia 8 października 2013 roku A. B. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Z dokumentacji ubezpieczeniowej wynika, że wnioskodawczyni posiada staż ubezpieczenia obowiązkowego wynoszący 8 lat, 10 miesięcy i 15 dni.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Motywuując powyższe wskazał, że prawo do zasiłku chorobowego mają osoby ubezpieczone, które spełniają przesłanki określone w art. 4 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z ust. 1 wskazanego przepisu ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego:

- 1) po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu;
- 2) po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – jeżeli jest ubezpieczony dobrowolnie.

Do okresów ubezpieczenia chorobowego, o których mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła 30 dni lub była spowodowana urlopem wychowawczym, urlopem bezpłatnym albo odbywaniem czynnej służby wojskowej przez żołnierza niezawodowego (ust. 2).

Stosownie natomiast do art. 4 ust. 3 ww. ustawy od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego prawo do zasiłku chorobowego przysługuje:

- 1) absolwentom szkół lub szkół wyższych, którzy zostali objęci ubezpieczeniem chorobowym lub przystąpili do ubezpieczenia chorobowego w ciągu 90 dni od dnia ukończenia szkoły lub uzyskania dyplomu ukończenia studiów wyższych;
- 2) jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy;
- 3) ubezpieczonym obowiązkowo, którzy mają wcześniejszy co najmniej 10-letni okres obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego;
- 4) posłom i senatorom, którzy przystąpili do ubezpieczenia chorobowego w ciągu 90 dni od ukończenia kadencji.

Zdaniem Sądu Rejonowego dla uzyskania prawa do zasiłku, o ile osoba nie posiada 10-letniego okresu obowiązkowego ubezpieczenia społecznego, konieczne jest zatem, aby była ona nieprzerwanie ubezpieczona 30 dni. Powyższe oznacza jednakże, że po 30 dniach prawo do zasiłku uzyskuje osoba ubezpieczona, a więc nadal zatrudniona i nadal podlegająca ubezpieczeniu obowiązkowemu. A więc osoba taka musi stać się niezdolna do pracy co najmniej w 31 dniu podlegania ubezpieczeniu obowiązkowemu. Wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy, ale w 31 dniu od daty zatrudnienia nie była już zatrudniona, a więc nie podlegała w tym dniu ubezpieczeniu obowiązkowemu. Dlatego też uznać należało, że nie spełnia ona przesłanek z art. 4 ww. ustawy warunkujących uzyskanie prawa do zasiłku chorobowego.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją wnioskodawczyni. W uzasadnieniu apelacji wskazała, że pozostawała 30 dni w zatrudnieniu, a do tego udowodniła 10-letni staż pracy. Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

ZUS wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest bezzasadna , albowiem zawarte w niej

zarzuty okazały się chybione.

Sama skarżąca nie precyzuje zarzutów , ale z treści apelacji wynika, iż zarzuca ona zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisu art. 233 kpc poprzez dowolne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż nie posiada ona 10 letniego okresu ubezpieczenia chorobowego i nie wliczenie do niego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 4 ustęp 1 pkt 1 oraz ustęp 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej przez jego błędną wykładnię i niezasadne ustalenie, iż nie nabyła ona prawa do zasiłku chorobowego.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne. Również dokonana ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu (tak postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1997r., II UKN 61/97; wyrok SN z dnia 5 listopada 1998r., I PKN 339/98).

Przepis art. 233§1 kpc uprawnia sąd do oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału sprawy. Z jednej zatem strony sąd orzekający uprawniony jest do oceny tychże dowodów według własnego przekonania, z drugiej natomiast sam jest zobowiązany do wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Uprawnienie sądu do oceny dowodów według własnego przekonania nie oznacza dowolności w tej ocenie. Poza sporem winno być, iż dokonując tej oceny sąd nie może ignorować zasad logiki, osiągnięć nauki, doświadczenia czy też wyciągać wniosków nie wynikających z materiału dowodowego. Dopuszczenie się obraży art. 233§1 kpc przez sąd może zatem polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na nie dokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważania sprawy. W tym drugim przypadku wyciągnięte przez sąd wnioski mogą być logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jednakże sąd czyni je w oparciu o część materiału dowodowego, a pozostałą część tego materiału, która pozwoliłaby na wyciągnięcie innych wniosków, pomija.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wbrew stanowisku apelującej , Sąd Rejonowy nie dopuścił się obraży art. 233§1 kpc, bowiem całościowo zanalizował materiał dowodowy.

Z lektury akt wynika, że A. B. zatrudniona była przez okres 30 dni , tj. od 8 października 2013 r. do 6 listopada 2013 r. w Urzędzie Miejskim w O. , co oznacza, iż stosunek pracy ustał w 30 –tym dniu zatrudnienia.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 i 13 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 153 póź. 1227 z późn. zm.), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym -podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Stosownie zaś do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60 póź. 636 z późn. zm.), osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

Natomiast jak stanowi art. 4 w ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej :

1. Ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego:

1) **po upływie 30 dni** nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – **jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu;**

2) **po upływie 90 dni** nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – **jeżeli jest ubezpieczony dobrowolnie.**

2. Do okresów ubezpieczenia chorobowego, o których mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła 30 dni lub była spowodowana urlopem wychowawczym, urlopem bezpłatnym albo odbywaniem czynnej służby wojskowej przez żołnierza nieza-wodowego.

3. Od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego prawo do zasiłku chorobowego przysługuje:

1) absolwentom szkół lub szkół wyższych, którzy zostali objęci ubezpieczeniem chorobowym lub przystąpili do ubezpieczenia chorobowego w ciągu 90 dni od dnia ukończenia szkoły lub uzyskania dyplomu ukończenia studiów wyższych;

2) jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy;

3) ubezpieczonym obowiązkowo, którzy mają wcześniejszy co najmniej 10-letni okres obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego;

4) posłom i senatorom, którzy przystąpili do ubezpieczenia chorobowego w ciągu 90 dni od ukończenia kadencji.

Powyższy przepis ustanawia więc okresy wyczekiwania poprzedzającego nabycie prawa do zasiłku chorobowego (30 dni dla pracowników i 90 dni dla osób ubezpieczonych dobrowolnie).

Ma rację w tej sytuacji Sąd Rejonowy, iż posiadany przez skarżącą 30 - dniowy okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu nie skutkuje nabyciem przez nią prawa do zasiłku chorobowego, albowiem po jego upływie nie podlegała ona już obowiązkowemu ubezpieczeniu z tego tytułu. Z brzmienia powyższego przepisu wynika bowiem, iż upływ okresu 30 dniowego rodzi nabycie prawa , o ile osoba taka podlega (a nie podlegała) obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Odnosi się on zatem do osób postających w stosunku pracy po upływie wskazanego okresu. 30 dniowa karencja , czyli okres wyczekiwania przewidziany jest zatem do osób nadal (po upływie tego terminu) zatrudnionych.

Poza sporem zaś jest, iż skarżąca zachorowała 2 dni po ustaniu zatrudnienia i w tej dacie nie pozostawała już w zatrudnieniu.

Brak było zatem podstaw prawnych do przyjęcia, iż spełnia ona przesłankę z przepisu art. 4 ustęp 1 pkt 1 pozwalającą na nabycie przez nią prawa do zasiłku chorobowego z powołanego przepisu.

Wykładnia przepisu art. 4 ustęp 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i Sąd Okręgowy ją w pełni aprobuje.

Warto w tym miejscu podkreślić, iż przepis art. 7 ustawy zasiłkowej , który stanowi, iż zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - dotyczy tylko takich ubezpieczonych, którzy prawo do zasiłku nabyli, czyli spełnili warunki określone przepisem art. 4 ustawy zasiłkowej.

Skoro zaś apelująca prawa tego nie nabyła na podstawie art. 4 ustęp 1 pkt 1 , to przepis ten nie może znaleźć wobec niej zastosowania.

Nie ma także racji skarżąca , iż Sąd I instancji dokonał błędnej wykładni przepisu art. 4 ustęp 3 pkt 3 tejże ustawy poprzez nie doliczenie do okresu 10 letniego wymaganego tym przepisem okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Sama wnioskodawczyni nie kwestionowała, iż wyliczony przez organ okres obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego wyniósł 8 lat , 10 miesięcy i 15 dni. Twierdzi jedynie, iż do tego okres należało doliczyć sporny okres , kiedy wypłacany był jej zasiłek dla bezrobotnych.

Sąd Okręgowy nie podziela tego poglądu, albowiem nie znajduje on oparcia w obowiązującym prawie.

Warto w tym miejscu podkreślić, iż w powołanym przepisie nie chodzi o okres obowiązkowego podlegania ubezpieczeniu społecznemu, lecz o 10 letni okres obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego.

Z treści zaś przepisu art. 11 ustęp 2 w związku z art. 6 ustęp 1 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, iż okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych jakkolwiek jest okresem obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego, to nie jest to w żadnym razie okres obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego. Oznacza to, iż jeśli osoba pobierająca zasiłek dla bezrobotnych zachoruje to nie nabędzie w tym okresie prawa do zasiłku chorobowego bo nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Brak było zatem podstaw do zaliczenia do niespornego okresu, o którym mowa w przepisie art. 4 ustęp 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej okresu, kiedy wnioskodawczyni pobierała zasiłek dla bezrobotnych, a zawarty w apelacji zarzut naruszenia tego przepisu przez Sąd Rejonowy jest bezzasadny.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy oddalił apelację jako nieuzasadnioną, o czym na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.